

Sygn. akt III U 929/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Przemysłu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Anna Kicman

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Maziarczyk - Kotwica

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2014 r. w Przemysłu

na rozprawie

sprawy Z. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania Z. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 25 lipca 2014 r., **znak:** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy Z. Ł. prawo do emerytury, począwszy od 14 sierpnia 2014 r.

Sygn. akt III U 929/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 1 października 2014 r.

Decyzją z dnia 25 lipca 2014 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy Z. Ł. prawa do emerytury.

W podstawie prawnej wskazano na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że odmawia się prawa do emerytury, ponieważ wnioskodawca nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach, a jedynie 5 lat, 5 miesięcy i 29 dni. Nie zaliczono do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 15 kwietnia 1978 r. do 4 grudnia 1978 r. i od 15 czerwca 1982 r. do 31 maja 1985 r. lipca 1968 r. do 28 lutego 1988 r. – na stanowiskach starszego referenta, specjalisty ds. przeciwpożarowych, referenta ds. produkcji oraz okresu od 1 czerwca 1985 r., do końca zatrudnienia – na stanowisku kierownika młyna w K., ponieważ trudno określić, czy na powyższym stanowisku wnioskodawca pracował stale i bezpośrednio na stanowiskach wymieniowych w wykazie, czy też wykonywał prace administracyjno – biurowe.

W dniu 4 sierpnia 2014 r. wnioskodawca Z. Ł. złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury, przy zaliczeniu do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach pracy od 1 czerwca 1985 r. do 31 października 1999 r. na stanowisku kierownika młyna w K..

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie, z tych samych względów i na podstawie tych samych przepisów prawa, które stanowiły podstawę wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca Z. Ł., urodzony (...), legitymuje się – co jest niesporne pomiędzy stronami - stażem ubezpieczeniowym w wymiarze powyżej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

W dniu 15 lipca 2014 r. Z. Ł. złożył wniosek o ustalenie prawa do emerytury z uwzględnieniem okresów pracy w warunkach szczególnych, załączając m. in. świadectwo pracy wystawione przez Syndyka Masy Upadłości Zakładów (...) Spółki

z o.o. w J., wskazujące na okresy zatrudnienia wnioskodawcy

w szczególnych warunkach: od 5 grudnia 1973 r. do 22 kwietnia 1974 r., od 3 maja 1976 r. do 28 lutego 1977 r., od 1 marca 1977 r. do 30 listopada 1977 r., od 15 kwietnia 1978 r. do 14 czerwca 1982 r., od 15 grudnia 1982 r. do 4 kwietnia 1983 r. i od 1 czerwca 1985 r. do 31 października 1999 r. na stanowiskach: kaszarza, mistrza i kierownika młyna, wskazując na wykaz A, Dział X, poz. 10 pkt 1, „B”, Dział XIV, poz. 24 pkt 1 - Dziennik Urzędowy Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r., Nr 2/88.

ZUS uznał za okres zatrudnienia w szczególnych warunkach okresy: od 5 grudnia 1973 r. do 22 kwietnia 1974 r., od 3 maja 1976 r. do 28 lutego 1977 r., od 5 grudnia 1978 r. do 14 czerwca 1982 r. w wymiarze 5 lat, 5 miesięcy i 29 dni. Z racji nieuwzględnienia pozostałych okresów pracy jako pracy w szczególnych warunkach organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

Dowód: dokumentacja zawarta w aktach organu rentowego.

Sąd ustalił nadto, że w okresie od dnia 5 grudnia 1973 r. do dnia 31 października 1999 r. wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...) Spółce z o.o. w J. (i jej poprzedników prawnych).

W okresach: od 5 grudnia 1973 r. do 22 kwietnia 1974 r. zajmował stanowisko kaszarza, od 23 kwietnia 1974 r. do 14 kwietnia 1976 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową, od 3 maja 1976 r. powrócił na stanowisko kaszarza, od 1 marca 1977 r. – mistrza w kaszarni, od 1 grudnia 1977 r. - referenta ekonomicznego, od 15 kwietnia 1978 r. – mistrza ZP, od 15 czerwca 1982 r. – specjalisty ds. przeciwpożarowych, od 15 grudnia 1982 r. – ponownie mistrza ZP, od 5 kwietnia 1983 r. – samodzielnego referenta produkcji i od 1 czerwca 1985 r. do końca zatrudnienia, tj. do 31 października 1999 r. – kierownika młyna w K..

Z. Ł. wnioskował o zaliczenie mu jedynie okresu zatrudnienia na stanowisku kierownika młyna do pracy w szczególnych warunkach.

Ustalono, że w okresie od 1 czerwca 1985 r., tj. od momentu powierzenia wnioskodawcy funkcji kierownika młyna w K., pracował od w szczególnych warunkach. Nadzorował prace przy produkcji różnych gatunków mąki, nadzorował prace przy mieszaniu mąki, sortowaniu zboża do produkcji oraz pakowaniu i wynoszeniu na zewnątrz. Sprawował nadzór nad pracownikami zatrudnionymi w młynie, tj. młynarzem, pakowaczem, dozowaczem, pracownikiem załadunkowym itp., przebywając stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy ich stanowiskach pracy.

W Zakładach (...) Spółce z o.o.

w J. młynie w K. wraz z wnioskodawcą pracowali m. in. W. B., B. D. i L. C..

Dowód: akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...), zeznania świadków: W. B., L. C. i B. D., zeznania wnioskodawcy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych, aktach osobowych wnioskodawcy

z okresu jego zatrudnienia w Zakładach (...) Spółce z o.o. w J., które to dowody nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Ponadto dowodom

z dokumentów służą domniemania prawne wynikające z art. 244 i nast. k.p.c., które nie zostały w sposób dostateczny obalone przez żadną ze stron. Z tych też względów Sąd uznał je za polegające na prawdzie.

Sąd dał również wiarę zeznaniom przesłuchanych w sprawie świadków W. B., B. D. i L. C. oraz wnioskodawcy Z. Ł., jako spójnym, rzeczowym i logicznym. Wszystkie te dowody wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają. Wynika z nich jednoznacznie, jakie prace i w jakich warunkach wykonywał wnioskodawca.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy Z. Ł. należy uznać za uzasadnione.

Stosownie do treści art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U.

z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) - ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 cyt. ustawy - ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3 zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym, niż określony w art. 27 pkt 1 ustawy.

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2 cyt. ustawy). Przy czym wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Zgodnie zaś z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego

1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny (który dla mężczyzn wynosi 60 lat), ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy (25 lat dla mężczyzn), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych

w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji - w świadectwie wykonywania pracy

w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zaświadczenie zakładu pracy powinno potwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których uzależnione jest przyznanie emerytury. (§ 2 ust. 2 cyt. rozporządzenia).

Bezsporne w niniejszym postępowaniu jest, że wnioskodawca ukończył 60 lat i legitymuje się ponad 25-letnim ogólnym stażem ubezpieczeniowym. W postępowaniu sądowym zaś udowodnił wymagany okres pracy w warunkach szczególnych.

Istotą sporu w niniejszej sprawie było natomiast ustalenie, czy wnioskodawca Z. Ł. przepracował co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Zasadność swego roszczenia w tej materii wnioskodawca wykazał dokumentacją zalegającą w jego aktach osobowych z okresu zatrudnienia

w (...), zeznaniami świadków: W. B., B. D. i L. C. oraz zeznaniami własnymi.

W okresie od 1 czerwca 1985 r. do 31 grudnia 1998 r. wnioskodawca zajmował stanowisko kierownika młyna, co odpowiada stanowisku określonemu w wykazie A, dział XIV – Prace różne, pkt 24 – Kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno – techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz w załączniku do zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – Dział XIV, poz. 24 pkt 1. W tym okresie wnioskodawca sprawował nadzór nad pracownikami produkcyjnymi, takimi jak: młynarz, pakowacz, dozowacz, robotnika za i wyładunkowy oraz inni robotnicy pomocniczy, zatrudnieni w młynie, których stanowiska wymienione są w Dziale X, poz. 10 w punktach od 1 do 9 cyt. zarządzenia.

Zdaniem Sądu Okręgowego istotny w sprawie okazał się rodzaj pracy faktycznie wykonywanej przez wnioskodawcę, a nie niedokładności

w świadectwie pracy. W ocenie Sądu, w świadectwie tym wskazano prawidłowy charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy, okres jego zatrudnienia z wyszczególnieniem, że była to praca w warunkach szczególnych. Korekty wymagało natomiast określenie w podstawie prawnej wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów oraz odpowiedniego zarządzenia resortowego. Wskazane niedokładności nie mogą jednak powodować dla wnioskodawcy niekorzystnego rozstrzygnięcia, kiedy z całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie, wynika jaką pracę i w jakich warunkach wykonywał Z. Ł..

W tym miejscu podnieść należy ponadto, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych, okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udawdaniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego i nie są potrzebne jakieś szczególne dowody, np. z dokumentów, wystarczają dowody, np. z zeznań świadków i stron.

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe wnioskodawca udowodnił więc łącznie ponad 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych i w rezultacie spełnia wszelkie przesłanki do otrzymania emerytury, przewidziane w art. 32 i 184 powołanej na wstępie ustawy

o emeryturach i rentach z FUS i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca,

w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. W niniejszej sprawie wnioskodawca wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia spełnił w dniu 14 sierpnia 2014 r.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz

w oparciu o powołane wyżej przepisy prawa należało orzec o zmianie zaskarżonej decyzji, jak w sentencji wyroku.